

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

בפני כבוד השופטת רחלי טיקטין עדולם

תובע אליהו סמירה ת.ז. XXXXXXXXX
ע"י ב"כ עו"ד אלי דמרי

נגד

נתבעים

1. יהודה אמר XXXXXXXXX
2. פיצה גליצ'ה באר שבע ע.מ. XXXXXXXXX
הנתבעת 2 ע"י ב"כ עו"ד אילן צינמן

פסק דין

1 לפניי תביעת לשון הרע, שהגיש התובע כנגד הנתבעות, על רקע פרסום פוסט בפייסבוק.
2
3

רקע ועובדות שאינן שנויות במחלוקת

4
5 1. התובע, מר אלי סמירה (להלן: "התובע") עבד בתקופה נשוא התביעה כשליח פיצות, וסיפק
6 שירותי שליחויות לנתבעת 2 - פיצה גליצ'ה - עסק לממכר פיצות (להלן: "הפיצרייה" ו/או
7 "הנתבעת 2").
8 ההתקשרות בין הצדדים נמשכה כשבועיים.
9 ישנה מחלוקת בין הצדדים באשר לשאלה האם התובע היה עובד שכיר של הפיצרייה, או
10 שמא סיפק שירותי משלוחים לפיצה כ"פרילנסר", ועל כך יפורט בהמשך.
11 אין חולק שהתובע היה מקבל תשלום בסך של 15 ₪ מהפיצרייה בגין כל משלוח, כאשר את
12 תורת הסכום שהיה מקבל מהלקוחות להם ביצע את המשלוחים, היה מביא לפיצרייה.
13 בעלת הפיצרייה הרשומה היא הגב' עדי אמר (להלן: "הגב' אמר").
14 הנתבע 1, מר יהודה אמר (להלן: "הנתבע 1") הינו אביה של הגב' עדי, ולטענת הנתבעים
15 עבד הנתבע 1 בזמנים הרלוונטיים כשכיר בפיצרייה. התובע טוען כי הנתבע 1 הינו אחד
16 הבעלים של הפיצרייה.

17 2. ביום 09.08.17 בשעות הערב עזב התובע את העבודה בפיצרייה ונסע לביתו. ישנה מחלוקת
18 בין הצדדים בשאלה האם התובע סיים את משמרתו, או שמא עזב באמצע המשמרת, בשל
19 חילוקי דעות עם מי מהנתבעים, ועל כך אדון בהמשך.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בפיצרייה נכחה באותה העת הגב' אמר, אשר הודיעה לתובע מהו הסכום שהוא צריך לתת
- 2 לה (סכום זה אמור להיות - הסכום שקיבל מהלקוחות בניכוי 15 ₪ כפול מספר המשלוחים
- 3 שביצע באותה משמרת).
- 4 התובע מסר לגב' אמר את הסכום המבוקש לידיה, ולאחר מכן נסע לביתו.
- 5 3. כעולה מנספח ת/1 אשר צורף לכתב התביעה, בשעה 14:00 החלה תכתובת בוואטס אפ בין
- 6 הגב' אמר לבין התובע, במסגרתה הודיעה הגב' אמר לתובע כי ישנו משלוח בגינו לא קיבלה
- 7 ממנו את הפדיון המגיע לה בסך של 69 ₪. כן ציינה כי מדובר בטעות בחישוב שערכה.
- 8 בתחילה השיב לה התובע כי שילם לה הכל וכי לא חייב לה כלום, אך לאחר מכן אמר כי
- 9 יבדוק את הדברים וככל שנשאר אצלו הסכום הנ"ל הוא יושב לגב' אמר. מאוחר יותר,
- 10 השיב התובע לגב' אמר, כי אכן יש אצלו הסך של 69 ₪ אך ממנו יש לקזז סך של 15 ₪ בגין
- 11 דמי המשלוח שעשה וכן 30 ₪ בגין פיצה שאכל בפיצרייה באותו היום ובגינה גבתה ממנו
- 12 הגב' אמר כסף, שלא בצדק. אם כן לגישת התובע היה עליו להשיב לגב' אמר סך של 24 ₪
- 13 בלבד, ולא סך של 69 ₪ כפי שדרשה.
- 14 לגישת הגב' אמר היה על התובע לשלם על הפיצה שאכל באותו היום, ולפיכך היה עליו
- 15 להשיב לה 54 ₪ (לאחר קיזוז דמי משלוח לתובע בסך 15 ₪ עבור משלוח שביצע ולא קיבל
- 16 תמורה בגינו).
- 17 סביב דברים אלו התנהלה תכתובת ענפה בין התובע לבין הגב' אמר, עד לשעה 22:02 לערך.
- 18 במסגרת אותה התכתובות, הטיחו הנ"ל האשמות האחד בשנייה.
- 19 4. במקביל, בשעה 20:00 לערך, קיבל התובע הודעה בוואטסאפ, מאביה של הגב' אמר- הלא
- 20 הוא הנתבע 1, ולפיה לתובע יש חוב בסך של כ- 70 ₪ לפיצרייה ועליו לשלם אותו.
- 21 כך החלה תכתובת גם בין התובע לבין הנתבע 1, במסגרתה הודיע הנתבע 1 לתובע כי הוא
- 22 בדרך אליו וכי כדאי לו לצאת אליו ולהשיב לו את הכסף. הנתבע 1 איים על התובע ושניהם
- 23 פצחו בגידופים האחד כלפי השני. עוד במסגרת התכתובות בין התובע לנתבע 1, כינה הנתבע
- 24 1 את התובע "גנב" ואילו התובע טען כי לא גנב, אלא הפקיד את הפיקדון שהגב' אמר דרשה
- 25 ממנו, וכי מדובר לכל היותר בטעות בחישוב שלה. ההתכתובות בין התובע לבין הנתבע 1
- 26 נמשכה עד לשעה 02:31, כאשר בסיומה שאל הנתבע 1 את התובע אם הוא יוצא אליו
- 27 מביתו, והתובע לא השיב (בהמשך אפרט את ההתכתובות הרלוונטיות בין כל הצדדים).
- 28 5. במקביל לתכתובות הנ"ל, פרסם הנתבע 1 בדף הפייסבוק שלו, בשעת לילה מאוחרת, שני
- 29 פוסטים, כדלקמן (ר' נספח ת/2 לכתב התביעה):
- 30 פוסט ראשון:
- 31 "לכל בעלי העסקים הזקוקים למשלוחים לא מומלץ לעבוד עם אלי סמירה בורח עם הכסף
- 32 תלונה במשטרה הוגשה הלילה עלי ידי פיצה גליצה" (הטעויות כפי שהן במקור- הערה
- 33 שלי- הח"מ).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

פוסט שני:

"לכל בעלי העסקים בעיר לא לעבוד עם אלי סמירה הוא נוכל בורח עם הכסף"

כעולה מנספח 2/ לכתב התביעה, הפוסטים הנ"ל צולמו על ידי התובע, או מי מטעמו, בשעה 05:35 בבוקר, כאשר באותה נקודת זמן, לפוסט הראשון ניתנו שני "לייקים", וכן תגובה אחת של הנתבע 1, ולפיה: "הערב הוגשה תלונה במשטרה על איומים ולקיחת הכסף בכח מילרה" (הטעויות כפי שהן במקור - הערה שלי- הח"מ).
לפוסט השני ניתנו ארבעה "לייקים" וכן, הוא שותף פעם אחת על ידי הנתבע 1.

6. אין חולק כי הפוסט הוסר על ידי הנתבע 1, בשלב כלשהו.
כמו כן, אין חולק כי ביום שלמחרת האירוע, או בסמוך לכך, העביר התובע לפיצרייה סך של 54 ₪, וכי כיום, אין כל טענה בפי הנתבעים לפיה התובע חייב להם כספים.

ההליך דנו

7. לאחר הגשת כתב התביעה הגישו הנתבעים כתב הגנה משותף, ללא ייצוג משפטי.
8. ביום 07.10.18 התקיים דיון קדם משפט. הנתבעים לא התייצבו בשעה שנקבעה, ואולם בהמשך, לאחר שיחת טלפון של ב"כ התובע, התייצבה באיחור הגב' אמר לבדה, וטענה כי לא ידעה על הדיון. כן טענה, כי אביה - הנתבע 1 לא חש בטוב ונמצא במיון בבית החולים. הדיון התנהל לפיכך בנוכחות התובע ובא כוחו ובנוכחות הגב' אמר.
בסיום הדיון הציע בית המשפט הצעת פשרה, והורה לנתבעים להודיע עמדתם להצעה.
בהמשך ההליך, התקבלה הודעת הנתבעים ולפיה הם אינם מסכימים להצעת בית המשפט לפשרה, ומעוניינים בקיום דיון הוכחות.

9. ביום 14.10.18, הגיש ב"כ התובע הודעה דחופה ולפיה, הנתבע 1 שלח אליו הודעות וואטסאפ מאיימות, במסגרתן הילך אימים הן על ב"כ התובע והן על בית המשפט. ב"כ התובע צירף את הודעות הוואטסאפ כאמור.

10. בהמשך נקבע התיק להוכחות, כאשר הוריתי כי עדויות ראשיות ישמעו בעל פה.

11. בדיון הוכחות שהתקיים ביום 26.06.19 ביקש הנתבע 1, לפסול את הח"מ מלדון בתיק, לאור טענות ב"כ התובע בדבר האיומים כאמור לעיל. בהחלטה שנתנה הח"מ באותו הדיון, נדחתה הבקשה כאמור, בנימוק, כי בית המשפט אינו חש מאוים ואין כל מניעה להמשיך בדיון.

בדיון ההוכחות נחקרו התובע, הנתבע 1 והגב' אמר, כנציגת הנתבעת 2, בחקירה ראשית ונגדית.

בסיום הדיון הורה בית המשפט על הגשת סיכומים מטעם הצדדים.
סיכומי הצדדים, לרבות סיכומי תשובה מטעם התובע הוגשו לתיק והם מונחים לפני.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

12. יוער, כי לאחר הגשת כתב ההגנה על ידי הנתבעים, בהחלטה מיום 21.04.18, המלצתי לנתבעים לפנות לקבלת ייעוץ משפטי, וכן לנסות לפנות לסיוע המשפטי לקבלת ייצוג ללא עלות. כך גם בדיון קדם משפט מיום 07.10.18, נשאלה הגב' אמר על ידי בית המשפט מדוע לא פנתה לקבלת ייעוץ משפטי (עמ' 2 ש' 26-27 לפרוטוקול). אף בהחלטה מיום 22.10.18 המלצתי לצדדים ליטול ייצוג משפטי, וכן לנסות לפנות לסיוע המשפטי. בתאריך 19.05.19 הוגשה הודעה על ידי הנתבע 1 ועל ידי גב' עדי אמר בה נרשם כי הם מבקשים דחייה של דיון ההוכחות כיוון שפנו לעורך דין שייצג אותם בתיק. ביום 13.06.19, טרם דיון ההוכחות, הוגשה מטעם הנתבעת 2 הודעה לתיק, על ייצוגה על ידי עורך דין אילן צינמן, מהסיוע המשפטי. בעקבות הייצוג המשפטי החדש ולאור בקשת ב"כ הנתבעת 2, נדחה מועד ההוכחות, על מנת לאפשר לו שהות ללימוד התיק. הנתבע 1 לא פעל להשגת ייצוג משפטי עד לסיום ההליך. יצוין גם כי בסיום ההליך בית המשפט מסר לנתבע 1 כי הוא יכול להיעזר בעורך דין לשם כתיבת הסיכומים.

טענות הצדדים

טענות התובע

13. ביום 09.08.17 בשעה 23:30 לערך, סיים התובע משמרתו והגיע להפקיד את הפיקדון היומי כמידי יום. לאחר שהגב' אמר ערכה חישוב, התבקש התובע להשאיר את הסכום הדרוש, ואת יתרת הכספים לקח עמו, כשכר בגין המשלוחים שסיפק באותו היום. מאוחר יותר קיבל התובע הודעות הן מהנתבע והן מהגב' אמר בנוגע לסך של כ-69 ₪, שהיה חסר לטענתם בהתחשבות שבין הצדדים. או אז, ועוד טרם הבין את פשר הטענות כלפיו, החל לקבל מהנתבע 1 איומים וגידופים, בעוד הנתבע 1 מאשים אותו בגניבה. במקביל התנהלה תכתובת בין הגב' אמר לתובע, בה הודתה הגב' אמר במפורשות כי החוסר בכספים בפדיון שהופקד לא נבע בשל דבר התלוי בתובע, אלא בשל טעות שלה בחישוב. 14. בשעה 2:45 באותו הלילה, הופנה התובע על ידי חברו לפוסטים שפורסמו נגדו. התובע, נדהם לגלות כי הנתבע 1 פרסם נגדו פרסומים מכפישים. 15. מיד כשראה התובע את הפרסומים כאמור, אשר נוספו על האיומים ששלח אליו הנתבע 1 בתכתובות ביניהם, פנה התובע להגיש תלונה במשטרה. התובע הגיע אל תחנת המשטרה בשעה 3:00 בלילה לערך, וכעבור המתנה של כשעתיים, הודע לתובע כי לא ניתן יהיה לגבות ממנו עדות בשל אירוע חריג שהצריך הקפצה של הכוח הקיים. משהסביר התובע במשטרה כי הינו מאוים ומפחד על חייו ועל רכושו, הוא לווה לביתו על ידי אחד השוטרים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

1 ביום שלמחר, הבין התובע כי הפרסום בפייסבוק הוסר וכבר לא חש מאוים, ולפיכך לא
2 ניגש שוב לתחנת המשטרה.
3 באותו היום בשעה 11:30 לערך, הסדיר התובע את הנושא הכספי עם הפיצרייה.
4 16. הפרסומים שביצעו הנתבעים מהווים לשון הרע, שכן גרמו להשפלתו של התובע בעיני
5 הבריות והפכוהו לבוז וללעג מתוך כוונה ברורה להסב לו נזקים ולפגוע בפרנסתו.
6 17. המדובר בפרסום נרחב, שכן רק במדינת ישראל לבדה רשומים מיליוני משתמשים באתר
7 הפייסבוק. הפרסומים האמורים זכו לחשיפה רבה במשך מספר שעות, וגרמו נזקים לשמו
8 ולפרנסתו של התובע.
9 18. לנתבעים לא עומדת כל טענת הגנה. הפרסום הינו שקרי ופרי דימיון הנתבעים בלבד. במועד
10 הפרסום, ברור היה לנתבעים כי אין כל טענה ראויה למול התובע על החוסר בכספים, והגב'
11 אמר אף הודתה קודם לפרסום כי החוסר בכספים נגרם עקב טעות שלה.
12 לנתבעים לא עומדת הגנת תום הלב, וזאת לאור התנהלות התובעים לכל אורך הדרך עד
13 לסיום ההליך, כאשר לא התקבלה כל התנצלות מצדם. הנתבעת 2 לא ביצעה דבר על מנת
14 למנוע את הפרסומים, ואף לאחר הפרסום לא בוצעה כל פעולה על מנת למגר מקרים
15 עתידיים, ולא נקטה כל פעולה כנגד הנתבע 1 בעקבות הפצת הפרסומים.
16 19. הנתבע 1 כתב פוסט גם בשם הפיצרייה. הנתבע 1 הוא הבעלים בפועל של הפיצרייה ועל פיו
17 יישק דבר, על אף כי ניסה להציג עצמו כעובד שכיר בלבד של הפיצרייה, וזאת כנראה
18 משיקולים הנוגעים לרשויות המס. לפיכך, הנתבעים חייבים ביחד ולחוד לפצות את התובע
19 בגין הנזקים והעוולות שביצעו כלפיו. הנתבעים אחראים יחד ולחוד גם בשל העובדה כי
20 קיימת אחריות שילוחית של הנתבעת 2 – הפיצרייה, למעשיו של הנתבע 1- כמי שעבד
21 בפיצרייה, וזאת על פי סעיף 13 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) (להלן: "פקודת הנזיקין").
22 20. על אף שבוצעו 3 פרסומים המהווים לשון הרע, כאשר שניים מהם, פרסומים בפני עצמם,
23 ואחד מהם הינו שיתוף של הפרסום המקורי, העמיד התובע תביעתו בגין שני פרסומים
24 בלבד. מאחר ושני הפרסומי בוצעו בכוונה לפגוע, יש לפצות התובע בגינם בסך 200,000 ₪.
25 כן עתר התובע לקבלת הוצאות ההליך ושכ"ט עו"ד.
26

טענות הנתבעים

טענות הנתבע 1

27
28
29
30 21. לאחר עבר אישי לא מזהיר ולאחר 20 שנות עבודה במקום ממשלתי מסודר, השקיע הנתבע
31 1, את כל חסכוניותו בפתיחת הפיצרייה עבור ביתו- הגב' אמר.
32 הנתבע 1 הינו עובד שכיר בפיצרייה, והגב' אמר היא הבעלים של הפיצרייה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

22. בערב נשוא התובענה, וכשבועיים לאחר תחילת העסקתו של התובע, נוצר ויכוח בין התובע לבין הגב' אמר, כיוון שהתובע חש מרומה בכך שנשלח לבצע משלוחים רחוקים, בעוד הנתבע 1, שביצע אף הוא משלוחים, נשלח לבצע משלוחים קרובים יותר באמצעות רכב של הפיצרייה. בעקבות כך, עזב התובע את הפיצרייה באמצע המשמרת, זרק את המשלוחים, לא סגר חשבון ולא השאיר פדיון.
- לאור עזיבתו הפתאומית של התובע, התעכבה אספקת הפיצות ללקוחות, והתקבלו טלפונים מלקוחות זועמים שאף החלו להשמיץ את הפיצרייה בפייסבוק. לאור כל האמור נכנסה הגב' אמר לסטרס, החלה לבכות ולצעוק כי כל עמל אביה יורד לטמיון.
- כאשר ראה הנתבע 1 את מצבה הנפשי הרעוע של ביתו, היה בסערת רגשות וידו הייתה קלה על המקלדת.
23. התובע פעל תחת כוונות זדוניות וניצל את תמימותה של הגב' אמר. התובע ידע כי הגב' אמר טעתה בחישוב וכי נותרו בכיסו כספים השייכים לפיצרייה. בכך ניסה התובע "לכסות" את המשלוחים אשר בוצעו על ידי הנתבע 1 ולא על ידו.
24. הפוסט שהעלה הנתבע 1 באותו הערב, לא נועד על מנת לפגוע בתובע, אלא נרשם מתוך חובה אזרחית להזהיר את יתר העסקים, שלא יפגעו כמו שנפגעה הפיצרייה. לא הפוסט הוא זה שפגע בתובע, אלא התובע פגע בעצמו. עסקים בעיר אינם ששים להעסיק את התובע, לאור ניסיונם הרע בעבודה עמו.
- יתכן כי הנתבע 1 אכן פעל באימפולסיביות, אך הוא עדיין עומד על כך שדבר אמת וכי התובע הינו נוכל.
25. הפוסטים נכתבו בעמוד הפייסבוק הפרטי של הנתבע 1 ולא בקבוצות בפייסבוק. הפוסט נכתב לקראת השעות הקטנות של הלילה ולא היה באוויר מעל ל- 3 שעות.
- מדובר בשעות בהן כל חבריו של הנתבע 1, רובם בני גילו, ישנים.
- הפוסט פורסם לאחר שעות הפעילות של הפיצרייה. הפוסטים קיבלו אולי 5-6 לייקים, והנתבע 1 שיתף אותם, על אף כי לא הבין את פשר השיתוף.
- כאשר הגב' אמר נחשפה לפוסט היא מחקה אותו מיד, דרך הנייד של הנתבע 1 ונזפה בו על כך.
26. טענות התובע מופנות גם כנגד הפיצרייה בעוד הגב' אמר וכן הפיצרייה אינן אחראיות כלל לפרסומים, וכל ניסיון לקשור אותן לפרסומים מהווה חוסר תום לב ונעשה מתוך נקמנות.
- כיצד יכול התובע לטעון כי הנתבע 1 הינו בפועל בעל הפיצרייה, כאשר עבד רק כשבועיים בפיצרייה?
- הנתבע 1, כמו גם יתר עובדי הפיצרייה, היה נפגש עם ספקים ואוסף מהם סחורה מאחר שהגב' אמר הייתה ללא רישיון נהיגה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

טענות הנתבעת 2 – הפיצרייה / הגב' אמר

27. התובע הציע לנתבעת 2 את שירותיו כשליח והציג עצמו כפרילנסר. התובע הבטיח כי ימציא חשבונית בגין התשלומים שיקבל מהפיצרייה עבור עבודתו, אך לא עשה כן.

28. ביום 09.08.17, ועוד טרם החלה משמרתו של התובע, אכל התובע פיצה, והתבקש על ידי הגב' אמר לשלם בגין הפיצה שאכל. בהמשך המשמרת, התובע התרגז מאחר שהנתבע 1 נשלח לבצע משלוחים קרובים, ואילו התובע נשלח לבצע משלוחים רחוקים, ואולם רכבו של הנתבע 1 לא הניע באותה העת ולפיכך נדרש התובע לבצע גם את המשלוחים הקרובים. כאשר סיים התובע את המשלוחים הנ"ל, חזר לפיצרייה, השתולל ליד לקוחות, וסירב לקחת משלוחים נוספים. התובע השאיר את הפדיון שהתבקש להשאיר והלך עם יתר הכסף שהיה ברשותו. בעקבות התנהגות זו של התובע, באותו ערב, המשלוחים לא הגיעו בזמן ללקוחות ונגרם לפיצרייה נזק רב בגין כך.

29. בסוף המשמרת, התברר לגב' אמר כי התובע לא החזיר סכום כסף מסוים, ובהתכתבות עימה התובע לא הביע נכונות להחזיר את הכסף.

בנקודת זמן זו, שמע הנתבע 1 מגב' אמר כי קיים חוסר בפקדון היומי, ופעל כפי שבחר לפעול.

לנתבעת לא הייתה כל דרך לדעת ו/או לצפות כי הנתבע 1 יפעל בדרך בה פעל.

30. התובע עבד בפיצרייה זמן קצר של כשבועיים, וכל הסיכומים וההתחשבנויות של התובע היו מול הגב' אמר. העובדה כי הנתבע 1 הינו אביה של הגב' אמר, ו/או העובדה שהנתבע 1 נשלח להביא סחורה מספקים, ו/או קיבל את שכרו מתוך הקופה ולא בהעברה בנקאית, אינה הופכת את הנתבע 1 לבעלים של הפיצה. טענותיו של הנתבע כאילו הנתבע 1 אינו עובד זוטר אלא בעל הפיצרייה, אינן מתיישבות עם המציאות.

31. הפוסט פורסם בדף הפייסבוק הפרטי של הנתבע 1, לאחר שעות הפעילות של הפיצרייה, ולמשך שעות בודדות בשעות הלילה, עד שהוסר. הפרסום לא נעשה על ידי הנתבעת 2 וגם לא בשמה. העובדה כי עובד של הנתבעת 2 החליט על דעת עצמו להעלות פוסט לגבי עובד אחר, אינה מקימה לנתבעת 2 אחריות שילוחית על פי פקודת הנזיקין. התובע נשען על סעיף 13 לפקודת הנזיקין, על פיו נדרשים 3 תנאים מצטברים כדי שמעסיק יחוב באחריות שילוחית כלפי עובדו. במקרה דנן מתקיים תנאי אחד בלבד מתוך 3 התנאים, והוא כי הנתבע 1 אכן עובד שכיר בפיצרייה. ואולם, הנתבעת 2 ו/או הגב' אמר לא אישרה את מעשה הפרסום, והמעשה לא בוצע תוך כדי עבודתו של הנתבע 1.

הפסיקה קובעת שכדי לקבוע אם מעסיק חב באחריות שילוחית כלפי מעשה של עובדו, יש לבדוק האם המעשה שבוצע הינו בתחום תפקידו של העובד. במקרה דנן, תפקידו של הנתבע

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

1 הוא ביצוע משלוחים עבור הפיצרייה ולא גביית כספים או ניהול כוח אדם בפיצרייה,
2 ולפיכך פעולתו של הנתבע 1 הינה מחוץ לתחום עבודתו. אף אם יהיה מי שיטען כי הנתבע
3 1 פעל למען הפיצרייה ו/או למען הגב' אמר, כדי לסייע בגביית הסכום החסר, הרי,
4 שבפעולתו גרם הנתבע 1 לנזק גדול יותר ולא סייע בקידום ענייניה של הפיצרייה ו/או
5 בקידום ענייניה של הגב' אמר. אשר על כן, הפיצרייה אינה חבה בפעולתו של הנתבע 1,
6 ואילו הדבר תלוי היה בגב' אמר, הפרסום כלל לא היה בא אל העולם.
7

דיון והכרעה

8
9 לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובראיות שלפניי, מצאתי כי דין התביעה להתקבל, ולהלן יפורטו
10 נימוקי :

11 תחילה, אדון בשתי סוגיות עובדתיות לגביהן חלוקים הצדדים.

12 32. הצדדים חלוקים ביניהם בנוגע ליחסי העבודה שבי התובע לבין הנתבעת 2. בעוד הנתבעים

13 טוענים כי התובע סיפק שירותי משלוחים לפיצרייה כ"פרילנסר", אך לא הנפיק חשבונית
14 בגין שכרו, התובע טוען כי עבד כשכיר בשכר יומי.

15 אני סבורה כי אין זה רלוונטי לענייננו אם התובע עבד כשכיר בפיצרייה או שמא סיפק
16 שירותי משלוחים כ"פרילנסר" עבור הפיצרייה. אין צורך להכריע בסוגיה זו בכדי לקבוע
17 האם מתקיימת עוולת לשון הרע אם לאו, וכדי להכריע בסוגיה האם הנתבעת 2, חבה
18 באחריות שלוחית בגין מעשיו של הנתבע 1, אם לאו. יחסי העבודה הרלוונטיים בהקשר זה,
19 הינם יחסי העבודה שבין הנתבע 1 לבין הנתבעת 2.

20 אוסיף כי גם כאשר עלתה סוגית יחסי העבודה בין התובע לבין הנתבעת 2 בדיון ההוכחות
21 מיום 26.06.19, ויתרו הצדדים על טענותיהם בעניין היעדר סמכות עניינית של בית משפט
22 זה לדון בתובעה דנן (ר' בעמ' 7 ש' 25 לפרוטוקול).

23 אם כן כאמור, סוג יחסי העבודה שבין התובע לבין הנתבעת 2 אינם רלוונטיים לענייננו.

24 33. הצדדים גם חלוקים בשאלה האם התובע עזב את הפיצרייה באמצע משמרת או בסיום

25 המשמרת, בערב בו בוצע הפרסום נשוא התביעה. לגרסת התובע, הוא סיים את משמרתו
26 בשעה אשר נקבעה לסיום המשמרת, הפקיד את הפדיון היומי שנדרש ממנו על ידי הגב'
27 אמר, ושב לביתו (ר' ס' 6 לכתב התביעה, וכן בעמ' 6 ש' 17-18 לפרוטוקול הדיון מיום
28 26.06.19). ואולם, לגרסת הנתבעים, התובע עזב התובע את הפיצרייה באמצע משמרת, ולא
29 בסיומה, לאור ויכוח שפרץ בינו לבין הנתבעים (ר' פסקה 2 לכתב ההגנה וכן בעמ' 1 ש' 20-
30 30 לפרוטוקול הדיון מיום 07.10.18 וכן עמ' 12 ש' 9-8 לפרוטוקול הדיון מיום 26.06.19).
31 אני סבורה, כי שאלה זו רלוונטית, כדי לנסות ולהבין את המניעים שהובילו את הנתבע 1
32 לבצע את הפרסומים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

1 מעיון בנספח ת/1 לכתב התביעה - התכתובת שבין הגב' אמר לבין התובע, בערב בו בוצע
2 הפרסום נשוא התביעה - עולה אכן התובע עזב באמצע משמרת. ואלו דברי הגב' אמר
3 בתכתובת בין הצדדים: "הכל בסדר, יש טעות כן חסר את המשלוח של מסקין אבל אין
4 צורך, אני לא אתעשר מ69 שקלים, אני כן אתעשר מיחסי אנוש בריאים...לא מוציאה את
5 הקריזות שלי ועוזבת משמרת באמצע כשאתה יודע שיש לנו שליח אחד בגלל המצבר של
6 הרכב...פשוט מאכזב לדעת שדווקא אתה התנהגת אליי ככה..." (שעה 26:00). התובע לא
7 הכחיש את הטענות באותה שיחה ואף ציין כי "...ובטח אחרי ההתנהגות הדוחה שלך אני
8 לא יוציא לך את המשלוח." (שעה 30:00). מהדברים הנ"ל עולה כי בין הצדדים פרץ ויכוח,
9 אשר הוביל לעזיבתו של התובע באמצע משמרת. אין בכך משום קביעה כי העזיבה הייתה
10 מוצדקת/לא מוצדקת, שכן כאמור לעיל, לעזיבה קדם ויכוח בין הצדדים.
11 להשלמת התמונה אציין כי אין חולק כי טרם עזב התובע את הפיצרייה, הפקיד התובע את
12 הפיקדון היומי כנדרש ממנו על ידי הגב' אמר, על פי החישוב שערכה.

חוק איסור לשון הרע

13
14 34. בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין- אורבך (פורסם במאגרים משפטיים), נדון סדר
15 הבדיקה של עוולה על פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: "חוק איסור לשון
16 הרע"). בפסק הדין נקבע כי יש להכריע בשאלות שיפורטו להלן, על פי השלבים האמורים,
17 כאשר תשובה חיובית תביא להמשך בדיקת השלב הבא: האם מדובר בלשון הרע; האם
18 מדובר בפרסום; האם חלות ההגנות שבחוק; שאלת הסעד.

האם מדובר בלשון הרע

19
20
21 35. כפי שהובא לעיל, אלו הפרסומים נשוא התביעה:

פוסט ראשון:

22
23 "לכל בעלי העסקים הזקוקים למשלוחים לא מומלץ לעבוד עם אלי סמירה בורח עם הכסף
24 תלונה במשטרה הוגשה הלילה עלי ידי פיצה גליצה" (הטעויות כפי שהן במקור- הערה
25 שלי- הח"מ).

פוסט שני:

26
27 "לכל בעלי העסקים בעיר לא לעבוד עם אלי סמירה הוא נוכל בורח עם הכסף"
28 המדובר בפרסומים אשר קוראים לבעלי עסקים בעיר באר שבע, הזקוקים למשלוחים, לא
29 לעבוד עם התובע, שכן מדובר בנוכל אשר בורח עם כספי העסק.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

36. המבחן לבחינת השאלה האם תוכן הפרסום מהווה לשון הרע, הינו מבחן אובייקטיבי. דהיינו, האם על פי האדם הסביר תוכן הפרסום מהווה לשון הרע, העלול להשפיל ולבזות את האדם נשוא הפרסום בעיני הבריות. בהפעילי את המבחן האובייקטיבי כאמור, מצאתי כי תוכן הפרסום אכן מהווה לשון הרע. הפרסום כלל את שמו המלא של התובע וייחס לו מעשי מרמה וגניבה- בריחה עם כספי עסקים עימם הוא עובד. המדובר בייחוס מעשים אשר אף עולים כדי עבירה פלילית. כך גם ציין הנתבע 1 בפרסום הראשון, כי הוגשה תלונה למשטרה כנגד התובע בגין המעשים שיוחסו לו, דבר אשר לא הוכח לפניי, ועל כך אפרט בהמשך. הדבר מעיד כי אף הנתבע 1 ראה במעשים המיוחסים לתובע כמעשים פליליים, בגינם ראוי להגיש תלונה למשטרה. אני סבורה אם כן, כי יש בתוכן הפרסום ובמעשים אשר יוחסו לנתבע, כדי לשימו ללעג ובוז בעיני כל אדם סביר שנתקל בפרסום, ויש בהם כדי לפגוע בשמו הטוב ובמשלח ידו.

האם מדובר בפרסום

37. פרסום ברשת הפייסבוק מהווה "פרסום" כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, ועל כך אין חולק. הנתבע 1 אינו מכחיש את תוכן הפרסום וכן את העובדה כי הפוסט פורסם בדף הפייסבוק הפרטי שלו. כאשר נשאל הנתבע 1 בדיון ההוכחות מיום 23.06.19 מי כתב את הפוסטים, השיב: "אני כתבתי. אני יודע לעשות פוסט לייק וכאלו." (עמ' 12 ש' 31-28 לפרוטוקול). באשר להיקף תפוצת הפרסום, על פי תיעוד הפרסומים אשר צורפו כ-2/ לכתב התביעה, הפוסט הראשון קיבל 2 "לייקים" ותגובה אחת של הנתבע 1 בעצמו, ואילו הפוסט השני קיבל 4 "לייקים" וכן זכה ל"שיתוף" על ידי הנתבע 1, דהיינו פרסום נוסף של אותו הפוסט. די בכמות הלייקים, התגובות והשיתופים, כאמור לעיל כדי להוות פרסום כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע. ואולם, אין בנתונים אלה, כדי להעיד על היקף הפרסום, שכן ידוע כי התפוצה ברשת הפייסבוק הינה גדולה, וכי גם מי שלא סימן את הפרסומים ב"לייק", או הגיב או שיתף, יתכן כי צפה בהם. באשר למשך הפרסום, הגב' אמר טענה בתחילה כי הפרסומים היו באוויר מספר שניות בלבד (ר' פרוטוקול דיון מיום 07.10.18, עמ' 4 ש' 6), אך בעדותה בדיון ההוכחות ציינה כי הפרסומים הוסרו כעבור כשעתיים – שלוש שעות (ר' בעמ' 16 ש' 8-7 לפרוטוקול מיום 26.06.19). הנתבע 1 טען בסיכומיו כי הפרסומים לא היו באוויר מעל 3 שעות (ר' עמ' 2 לסיכומי הנתבע 1). מנספח 2/ לכתב התביעה עולה כי הפוסט עמד על כנו במשך 4 שעות לכל הפחות. שכן, בשעה בה צולם הפוסט (שעה 36: 05 לפנות בוקר), נרשם מתחת לשם המפרסם, הנתבע 1 - "4 שעות", דבר המהווה אינדיקציה לכאורה על משך הפרסום נכון לאותה שעה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

1 הנתבע 1 טען בסיכומיו כי הפוסט פורסם בדף הפייסבוק הפרטי שלו, וכי חבריו בפייסבוק
2 הינם מכרים שלו, בני גילו, וכן משפחתו, וכי המדובר באנשים שאינם מכירים את התובע.
3 כן טען כי הפרסום בוצע בשעות הקטנות של הלילה כאשר בשעות אלה רוב חבריו של הנתבע
4 1 ישנים. אין בטענות אלו כדי לאיין את העובדה שבוצע פרסום, ואולם טענות אלו יילקחו
5 בחשבון בהמשך פסק הדין.
6 38. מכל האמור לעיל עולה, כי יסוד הפרסום התקיים וכי הפרסום בוצע למשך זמן לא מבוטל.
7 לפרסום המצוי ברשת הפייסבוק משך כ- 4 שעות יש פוטנציאל הפצה גדול. יחד עם זאת
8 יש לקחת בחשבון כי הפרסום היה באוויר רק בשעות הקטנות של הלילה, דבר אשר
9 כנראה הפחית את התפוצה שלו.

הגנת אמת הפרסום

12 39. בכתב ההגנה טענו הנתבעים כי הדברים שפורסמו היו אמת לאמיתה. לכל אורך ההליך
13 טענו הנתבעים בעמדה, כי התובע לקח במודע כספים השייכים לפיצרייה.
14 כך, בדיון מיום 07.10.18, טענה הגב' אמר : "אין מצב בעולם, לא קיים מצב, שהוא לא ידע
15 כמה כסף יש לו. למה הוא לא בא באותו רגע והחזיר לי את הכסף? הוא החזיר את הכסף
16 יום למחרת. אם לא היו ההתכתבויות, התובע לא היה מחזיר את הכסף. לכן פנינו
17 לפייסבוק" (עמ' 3 ש' 28-30 לפרוטוקול).
18 בדיון ההוכחות מיום 26.06.19 הטיח הנתבע 1 בתובע "...אתה ברכת עם הכסף ואתה עשית
19 פאזיחה..." (ר' עמ' 8 ש' 2-3 לפרוטוקול), וכן : "הבן אדם גנב לילדה כסף....הוא ברח עם
20 הכסף ולא החזיר, למה בא להחזיר אחר כך, אחרי שאיימתי עליו, הוא בא ומחזיר את
21 הכסף, הוא לא גנב? אני לא מבין." (עמ' 11 ש' 17, 23-24 לפרוטוקול).
22 בסיכומיו של הנתבע 1, תיאר השתלשלות האירועים כך : "כשבועיים לאחר תחילת
23 העסקתו, ערב אחד נוצר תקל בין עדי לתובע. הבן אדם לקח 60 ומשהו שקלים לכיסו, כיוון
24 שחשב שעדי מרמה אותו בכך שמביאה לו לצאת למשלוחים הרחוקים יותר מהפיצרייה
25 ואת המשלוחים הקרובים יותר הביאה לי...הבן אדם איבד את עשתונותו, עזב את
26 המשמרת עם משלוחים מוכנים ליציאה, עשרות טלפונים מלקוחות זועמים..." וכן ציין
27 בסיכומיו : "האמיני לי מהיכרות איתו, הוא ידע שעדי ביתי טעתה בחישוב מתוך הלחץ
28 שהייתה בו... והוא ידע שהכסף הזה שייך לה וניצל את תמימותה ואת מצבה באותו
29 הערב." כן ציין : "יכול להיות שאכן פעלתי באימפולסיביות, אך עדיין עומד על כך שהאדם
30 נוכל." וכן : "אני כתבתי שלא מומלץ לעבוד איתו, שהוא נוכל ובורח עם הכסף- אני אמת
31 דיברתי."

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

40. לעומת גרסת הנתבעים, גרסת התובע היא, כי לא ברח עם הכסף, אלא הגיע לפיצרייה בסוף המשמרת, הפקיד את הפיקדון היומי על פי חישוב שערכה הגב' אמר, ואילו בהמשך, כאשר כבר הגיע לביתו, הודיעה לו הגב' אמר, כי טעתה בחישוב וכי עליו להשיב כספים לפיצרייה. ואכן, כבר ביום שלמחרת השיב את סכום הפיקדון החסר לפיצרייה.
41. הגנת אמת הפרסום הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, כוללת שני יסודות. היסוד הראשון, נוגע למידת האמיתות של הפרסום ואילו היסוד השני נוגע למידת העניין שיש לציבור באותו פרסום. היסוד הראשון הוא עובדתי בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום לבין המציאות העובדתית. היסוד השני עוסק בשאלה, האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו.
- הנטל להוכחת הגנת אמת הפרסום, רובץ על הנתבעים.
42. כאשר נשאל הנתבע 1 בדיון ההוכחות מיום 26.06.19, כיצד יוכיח כי התובע הינו נוכל וכי גנב את הכסף, כפי שפירסם, השיב הנתבע 1 כדלקמן: **"יש לי הוכחות שהוא נוכל, וכשבית המשפט שואל היכן ההוכחות, אני אומר שיש הכל לעדי, הוא רוצה לפרק אותה. אני יודע שבית משפט לא עושה צדק, אלא נסיבות וראיות...אני אביא את זה."** (עמ' 11 ש' 25-28 לפרוטוקול). ובהמשך ציין: **"שבית משפט מבקש שאפרט איך אוכיח שגנב את הכסף, היו סוגרים בסוף המשמרת והוא ברח, ועדי שיש שם שיימינגים מאותו לילה... אני יודע שהוא גנב, כי הוא השאיר משלוחים על הפס וגם עובדה שהוא בא להחזיר, אחרת אם לא גנב, למה בא להחזיר."** (עמ' 12 ש' 6-11 לפרוטוקול).
- יוער, כי מלבד צילומי תכתובות ברשת הפייסבוק בין התובע לבין בעלי פיצרייה אחרת, במסגרתם הטיחו הנ"ל האשמות האחד כלפי השני (ועל כך אפרט בהמשך), לא צירפו הנתבעים אסמכתאות נוספות מטעמם, המעידות, על נוכלותו של הנתבע ועל לקיחת כספים על ידו.
43. כאשר נשאלה הגב' אמר בדיון ההוכחות, על ידי ב"כ התובע, האם היא מודה כי הטעות בחישוב הפיקדון היומי הייתה שלה, וכשהבין התובע שישנה טעות הבטיח כי ישיב הכסף, השיבה: **"כן. התפספס משלוח אחד מבחינתי. זה לא אומר שהוא לא ידע על זה... הוא אמר שיבוא ויחזיר רק לאחר שהייתה התכתבות במשך שעה ומשהו. לקראת הסוף. אני שומעת שבית משפט מבקש לדעת כמה זמן עבר מאז שאמרתי שיש חוסר ועד שאמרת שיחזיר...לא זוכרת בדיוק. הוא אמר אם מגיע לך תקבלי...הוא אומר את זה רק אחרי שאני אומרת שחסר."**
44. הראיה העיקרית עליה הסתמכו שני הצדדים, היא זו שצורפה כנספח ת/1 לכתב התביעה - תכתובות בין הצדדים בוואטסאפ מליל האירוע. ההתכתבות התרחשה לפני - במקביל - ואחרי פרסום הפוסטים. להלן התכתובות הרלוונטיות לענייננו:

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

- 1 בשעה 00:14 שלחה הגב' אמר הודעת וואטסאפ לתובע ולפיה "יש משלוח שלא סגרנו
2 הכסף אצליך".
3 בשעה 00:14 השיב התובע "שתררי ממני סגרתי איתך הכל" (הטעויות במקור- הערה שלי-
4 הח"מ).
5 בשעה 00:15 השיבה הגב' אמר- "לא. חסר אהרון מסקין".
6 בשעה 00:20 השיב התובע- "שילמתי לך הכל אל שגעי אותי חזרתי לבית בקושי עם 200
7 שקל עכשיו את עושה ממני גנב תתביישי לך אל תתקשרו למספר הזה ואל תתרידו אותי."
8 (הטעויות במקור- הערה שלי- הח"מ).
9 בשעה 00:21 השיבה הגב' אמר- "אלי די אל תתנהג כמו ילד.. לא לקחתי ממך שום דבר...
10 לא חשוב, תשאיר את ה 69 שקלים האלה אצלך.. לילה טוב".
11 בשעה 00:23 הוסיפה הגב' אמר- "חלילה לא אמרתי גנב, אני לא חישבתי את אהרון מסקין
12 בסיכום של המשלוחים, אבל אין דבר.. לבראות".
13 בשעה 00:23 השיב התובע- "אני יעשה חשבון ואם מגיע לך כסף תיהי בטוחה שתקבלי."
14 בהמשך, החל הנתבע 1 לשלוח הודעות וואטסאפ לתובע, ואז ביקש התובע מהגב' אמר שלא
15 תערב את אביה, הנתבע 1, כדי שלא יתעצבן, שכן היה שתוי באותו ערב, וביקש כל עניין
16 שיש ביניהם יפתר ביניהם.
17 לכך השיבה הגב' אמר כי אינה מדברת עם אביה שכן הוא מבצע משלוחים.
18 בשעה 00:33 ביקש התובע מהגב' אמר שתגיד לאבא שלה שישע מביתו של התובע, שכן אינו
19 מעוניין לריב עמו. אז הגיבה הגב' בתדהמה: "מה הוא אצלך ??? אל תצא אליו...תענה
20 נו שלחתי לשם את אחי בבקשה אל תריבו".
21 בשעה 00:36 ביקשה גב' אמר מהתובע- "תביא לו את הכסף של המשלוח וזהו"
22 אז טען התובע- "אני לו חייב לו שום משלוח הוא חייב לי 30 שקל שילמתי לך את הכל
23 עכשיו בדקתי".
24 כאשר הגב' אמר השיבה כי אכן חסר, השיב התובע בשעה 00:51: "אם מגיע לך את
25 תקבלי..."
26 המשך ההתכתבות בין התובע לגב' אמר הייתה בשעה 2:02, אז טען התובע:
27 "את עשית את החשבון ואמרת לי לתת לך כסף"
28 "תני לך מה שביקשת והלכתי"
29 "לא אני לא יודעעעע אם אהיתי יודע תאמיני לי שהיית מקבלת אותו גם בלי שתגידי לי"
30 מחר תקבלי 25 שקל שלך"
31 לדברים אלו השיבה הגב' אמר שזה ממש לא הסכום שאמור להחזיר לה. בשלב זה החל
32 שיח בין השניים באשר לסכום אותו אמור התובע להשיב. התובע טען, כי מהסך של 69 ₪
33 שהתקבל בגין הזמנת המשלוח המדובר, יש לקזז 15 ₪ בגין דמי המשלוח המגיעים לו, וכן

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 18-03-43488 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

1 יש לקזז סך נוסף של 30 ₪ בגין הפיצה שאכל באותו היום בפיצרייה, ועליה חויב על ידי
2 הגב' אמר, שלא בצדק, לגישתו. אם כן לגישת התובע צריך היה להשיב 24 ₪ בלבד.
3 מנגד טענה הגב' אמר כי על התובע לחזיר לה סך של 69 ₪ בקיזוז 15 ₪ המגיעים לתובע
4 בגין דמי המשלוח בלבד. אם כן, לגישת הגב' אמר היה על התובע להשיב 54 ₪. באשר לפיצה
5 שאכל התובע ובגינה חויב, השיבה הגב' אמר, כי אכל את הפיצה שלא בזמן המשמרת שלו,
6 ובכל מקרה, זכותה לחייב אותו.
7 או אז החלה הגב' אמר לכנות את התובע "גנב" והודיעה לו כי באם לא ישיב למחרת את
8 הסך של 54 ₪, תגיש נגדו תלונה במשטרה.
9 לכך השיב התובע: **"לכי למשטרה תתלונני עליי על גניבה אני שילמתי לך הכל זה שעשית**
10 **טעות במשלוח אחד אני לא אשם את מוציאה לי שם של גנב תתביישי לך"**.
11 בשעה 16:22 השיב התובע לגב' אמר- "את תקבלי תכסף של השתיה ושל הפיצה הדוחה
12 שלך אל תדאגי."
13 וכן בשעה 21:02 חזר ואמר: "מה שמגיע לך את תקבלי".
14 ההתכתבות בין השניים הסתיימה בשעה 22:02.
15 45. מההתכתבות בין התובע לבין גב' אמר, כפי שהובאה לעיל, עולה, כי התובע לא "ברח עם
16 הכסף" כפי שפרסם הנתבע 1.
17 הגב' אמר הודתה מספר פעמים בהתכתבות, כי המדובר בטעות שלה בחישוב הפיקדון
18 היומי המגיע לה מן התובע, וכי הטעות נודעה רק לאחר שהתובע כבר עזב את הפיצרייה
19 ובשעת לילה מאוחרת. כן ציינה במפורש בפני התובע, כי חלילה לא חשבה שגנב את הכסף,
20 אלא המדובר בטעות שלה. כך גם התובע טען בתחילה כי, ככל שנלקחו כספים ביתר, הוא
21 ישיבם. אלא שלאחר שהתובע בדק ומצא כי אכן הייתה טעות בחישוב, וטען כי מהסכום
22 הנ"ל יש לקזז את דמי המשלוח שלו וכן את מה ששילם עבור הפיצה שאכל, או אז, טענה
23 הגב' אמר כי התובע "גנב". ואולם לבסוף, לאחר ויכוח בין התובע לגב' אמר, בשעה 16:02
24 הודיע התובע, כי ישיב את כל הסך של 54 ₪ (69 ₪ בקיזוז דמי משלוח בלבד!).
25 46. במקביל, התנהלה כאמור תכתובת בין התובע לבין הנתבע 1, כאשר בשעה 19:00 הודיע
26 הנתבע 1 לתובע: "יש פה חוב של 70 שקל בוא תשלם אל תשגע אותי אל תשחק באש",
27 ואילו התובע השיב: "אל תשגע אותי קיבלת את כל הכסף שהגיע לך בקושי חזרתי לבית
28 עם 200 שקל מה אתה מסטלבת עליי מנסים לקחת לי עוד כסף לא מספיק חייבתם אותי
29 על פיצה אישית 30 שקל." (הטעות במקור – הח"מ).
30 או אז בשעה 25:00 הודיע הנתבע 1 לתובע כי הוא בדרך אליו וביקש שיצא מביתו וישיב את
31 הכסף. כמו כן החל הנתבע 1 לאיים על התובע שיפגע באופנוע שלו אם לא יצא.
32 בשעה 38:00 השיב התובע: "סע מכאן הבת שלך לקחה לי 30 שקל על פיצה אישית עשיתי
33 חשבון לא חייב לך"

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

- 1 לאחר מכן, החלו חילופי גידופים בין השניים וכן הנתבע 1 הטיח בתובע כי הינו "גנב".
- 2 לכך השיב התובע בשעה 00:55: "חחחח גנב? בוא נשמע מה גנבתי הבת שלך עשתה חשבון
- 3 וקיבלה את כל הכסף יש לך מצלמות בעסק? אפשר לראות את זה."
- 4 בהמשך, המשיכו השניים בגידופים האחד כלפי השני, בעוד הנתבע 1 ממשיך ודורש
- 5 מהתובע לצאת החוצה.
- 6 בשעה 02:00 הודיע התובע לנתבע 1: "צודק עשיתי חשבון זאת הבת שלך שטעתה מגיע
- 7 לך 25 שקל תקבל מחר."
- 8 אף לאחר הודעה זו, המשיך הנתבע 1 לגדף את התובע, לאיים ולדרוש שיצא החוצה, כאשר
- 9 לבסוף ביקש שישאיר את החוב אצל אדם בשם משה.
- 10 ההתכתבות בין השניים הסתיימה בשעה 02:31.
- 11 47. אם כן, מהתכתובת בין התובע לנתבע 1 עולה, כי בתחילה טען התובע כי לפי חישוב שעשה
- 12 לא חייב כסף, וכן הכחיש כי גנב, בטענה כי הגב' אמר היא שעשתה חשבון ואמרה לתובע
- 13 כמה עליו להפקיד. ואולם בהמשך, בשעה 02:00 הודיע התובע לנתבע 1 כי עשה חישוב ואכן
- 14 הגב' אמר טעתה בחישוב, והוא חייב לה 25 ₪, כן ציין כי הסכום הנ"ל יושב לה ביום
- 15 למחרת.
- 16 48. מעיון בתצלום הפרסומים אשר צורף כת/2 לכתב התביעה, עולה כי הפרסומים צולמו בשעה
- 17 05:36 ובשעה זו היה הפרסום באוויר במשך כ- 4 שעות, דהיינו הפרסומים הועלו לדף
- 18 הפייסבוק של הנתבע 1 בשעה 01:36 לערך.
- 19 אם כן עולה, כי עוד טרם הפרסום, בשעה 00:55 טען התובע בפני הנתבע 1 כי לא ברח אם
- 20 הכסף, אלא שילם לגב' אמר את הסכום שדרשה ממנו בסיום המשמרת. בכל זאת בחר
- 21 הנתבע 1 לפרסם את הפוסטים כאמור, המייחסים לתובע מעשי מרמה ובריחה עם כסף.
- 22 49. מהאמור לעיל עולה כי לא היה אמת בפרסום.
- 23 מהתכתובות ואף מעדויות הצדדים בהליך זה, עולה כי התובע לא "ברח" עם כסף, אלא
- 24 הגיע לפיצרייה כאשר סיים לעבוד בכדי לבצע חשבון ולהפקיד את הפיקדון היומי. הגב'
- 25 אמר ערכה חישוב ואילו התובע הפקיד אצלה את הסכום שביקשה ממנו הגב' אמר.
- 26 מאוחר יותר, לאחר שעזב התובע את הפיצרייה, הודע לו, הן על ידי הגב' אמר והן על ידי
- 27 הנתבע 1 כי חסר סכום כסף. הגב' אמר הודתה כי החוסר בכספים נבע לאור טעות בחישוב
- 28 שערכה, לאור הלחץ בו הייתה מצויה. כן ציינה הגב' אמר בתחילת ההתכתבות כי חלילה
- 29 אינה חושבת כי התובע הינו גנב, אלא מדובר בטעות שלה.
- 30 אף אם בתחילה התכחש התובע לכך שאמור להשיב לפיצרייה סכום כסף כלשהו, הרי
- 31 שלאורך כל ההתכתבות חזר וטען כי ככל שיימצא כי אכן הייתה טעות בחישוב, הכספים
- 32 יוחזרו על ידו. כמו כן, בסיום התכתובות הן עם הנתבע 1 והן עם הגב' אמר, דהיינו, בשעה
- 33 02:30 לערך, הודיע התובע לנ"ל כי הכספים המבוקשים יושבו לפיצרייה ביום שלמחרת.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

50. לא מצאתי לקבל את טענותיהם של הגב' אמר ושל הנתבע 1, לפיה התובע ידע עוד במועד ההתחשבות, כי הגב' אמר שגתה בחישוב, אך לא אמר על כך דבר. מלבד השערות זו של הנתבעים, לא מצאתי לכך עדות בחומר שלפניי.
- אף כאשר הטיחה הגב' אמר טענה זו בפני התובע בהתכתבות ביניהם, השיב התובע: "לא אני לא יודעעעע אם אהיתי יודע תאמיני לי שהיית מקבלת אותו גם בלי שתגידי לי".
- כאשר נשאל התובע בעניין זה, על ידי בית המשפט בדיון מיום 07.10.18, השיב: "שבית המשפט שואל האם אני לא שמתי לב לטעות שחסר סכום שצריך להביא לה על המשלוח אני אומר שהיה לי הרבה כסף בכיס מהטיפים, אני עובד כשליח על טיפים. אמרתי לה שאגיע הביתה ואעשה חשבון ואם מגיע לה כסף היא תקבל אותו, לא שמתי לב שחסר לה כסף..." (עמ' 3 ש' 20-25 לפרוטוקול).
- כך גם בדיון ההוכחות מיום 26.06.19, העיד התובע: "אחרי שכבר שילמתי את הקופה שהייתי צריך לשלם שזה 800 ומשהו שקל. אני הגעתי הביתה ואז קיבלתי הודעות שחסר כסף. חסר כסף מה הופך אותי פה לגנב?" (עמ' 7 ש' 13-14 לפרוטוקול).
51. כאמור לעיל, הנתבע 1 ידע עוד טרם הפרסום, כי התובע לא ברח עם כסף, אלא הגיע לפיצרייה בסיום עבודתו להתחשבות ולהפקדת הפיקדון היומי. בכל זאת, בחר הנתבע 1 לפרסם את שפרסם. נראה גם כי הנתבע 1 פעל באימפולסיביות מבלי לבדוק את הדברים לעומקם.
- אף הנתבע 1 ציין בכתב ההגנה, כדלקמן: "אז הייתי בסערת רגשות וידי הייתה קלה על המקלדת..." כמו כן ראה דברים שאמר הנתבע 1 בעדותו לפני:
- ש. מציג לך שעדי כתבה ואמרה בפני ביהמ"ש שמבחינתה החוסר הזה של הכסף הייתה טעות שלה ולא דובר בגניבה, מה יש לך להגיד על זה?
- ת. בוא נצא מתוך הנחה שלא מדובר בגניבה, זה רק מוכיח שאני לא מעורב בעניינים האלה. אבל מה עם הנזק שנגרם אחר כך למרות שהיה כאן אקט של גניבה. יכול להיות שעדי לא לקחה את זה כאקט של גניבה, אבל הוא ידע מהכסף הזה והוא עשה את זה עוד פעמים.
- ש. מי שלח אותך לקחת את הכסף הזה שלכאורה חסר, מי אמר לך לפנות לאלי?
- ת. הוא בא והחזיר את הכסף בעצמו. רוב ההתכתבות היתה לא על הענין של 50 ₪. ראיתי את בתי בסערת רגשות כמעט התעלפה בפיצה והוא ברח עם המשלוחים והיו טלפונים ולקוחות. שם היה הענין. יודע מה הוא לא גנב ואם גנב סולח לו. הענין פה הוא למי נגרם נזק.
52. זאת ועוד, העובדה כי התובע לא החזיר את הכסף באותו הרגע שנודע לו הדבר אלא ביום שלמחרת, אינה מעידה כי התכוון לקחת הכסף לעצמו, שכן נודע לו על כך בשעה מאוחרת של הלילה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

- 1 כמו כן, העובדה כי התובע התווכח על הסכום אשר עליו להשיב, אינה מעידה כי לכתחילה
2 התכוון לברוח עם כסף שאינו שייך לו.
- 3 53. בהמשך להאשמתו של התובע בנוכחות ובבריחה עם כסף, הוסיף הנתבע 1 בפרסום הראשון
4 וכן בתגובה לפרסום הראשון כי תלונה הוגשה במשטרה כנגד התובע. יש בטענה על הגשת
5 תלונה במשטרה כדי להטביע חותם על חומרת מעשיו של התובע. ואולם לא צורפה כל
6 אסמכתא המעידה על הגשת תלונה כאמור, אם על ידי הנתבע 1 ואם על ידי הפיצרייה. כמו
7 כן ראו עדותה של הגב' אמר בעניין זה, בדיון מיום 26.06.19, כאשר הופנתה לפרסום בדבר
8 הגשת תלונה במשטרה: **"לא הוגשה שום תלונה. אם היו מגישים הוא היה נעצר."** (עמ'
9 16 ש' 4 לפרוטוקול).
- 10 54. כאמור, הנתבעים צירפו לכתב ההגנה תצלומי תכתובות מרשת הפייסבוק, ובהם האשמות
11 וגידופים של בעלי עסק אחר כלפי התובע (ר' נספח 3 לכתב ההגנה). ואולם, לא ברור ממתי
12 התכתובות, ומה טיבן. לאחר שעניינתי בתכתובות כאמור, באחת מהן נכתב על ידי אדם
13 בשם דרור כהן, כנגד התובע, כדלקמן: **"שכל באר שבע תדע אלי סמירה חולה נפש גנב
14 מרושע בעל עבר פלילי יושב בבית סוהר מהמר וזה רק על קצה המזלג."** (הדגשה שלי-
15 הח"מ).
- 16 ואולם, לא מצאתי כי יש בהטחת ההאשמות הנ"ל כדי להעיד על אמיתות הדברים. לא ברור
17 מה טיבם של הדברים, מי הוא זה שאמרם, והייתה מטרתו באמירתם ועל מה הסתמך?
18 כמו כן, אותו בעל עסק לא הובא על ידי הנתבעים לתן עדות בהליך דנן.
19 אם כן, לא מצאתי כי התכתובות שצורפו כנספח 3 לכתב ההגנה, מעידות על אמיתות
20 המעשים שיוחסו לתובע בפרסומים נשוא התביעה דנן.
- 21 55. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי הגנת אמת הפרסום לא עומדת לנתבעים.
- 22 56. משלא מצאתי כי היה אמת בפרסום, הרי שאין צורך לבחון את היסוד השני להגנת "אמת
23 הפרסום", דהיינו, האם היה בפרסום עניין ציבורי, אך למעלה מן הצורך אציין כי מהחומר
24 שלפניי עולה, כי לא התודעה הציבורית היא שעמדה לנגד עיניו של הנתבע 1 בפרסום את
25 הדברים, והכל כפי שאפרט בהמשך, בפרק הגנת תום הלב.

הגנת תום הלב

- 26
- 27
- 28 57. כאמור, הנתבע 1 לא היה מיוצג בהליך זה.
- 29 טענת הגנת תום הלב, לא נטענה על ידו במפורשות, אולם ניתן להסיק מדבריו בכתבי
30 טענותיו, כי לגישתו הפרסום בוצע בתום לב ולא במטרה להכפיש את שמו של התובע.
- 31 כך טען הנתבע 1 בכתב ההגנה: **"כאב שהשקיע את כל חייו למען ביתו, וראה את בתי
32 הצעירה וחסרת הניסיון שעברה מסלול חיים איכותיים... למרות הכל..אב לא בריא במיוחד,**

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

- 1 ראיתי את ביתי באותו הערב במצב נפשי רעוע, פגועה מאליהו סמירה, מתוסכלת ולא
- 2 יודעת מה לעשות עם הלקוחות שעדיין לא קיבלו את הזמנתם, לאחר כמעט שעתיים מרגע
- 3 שהזמינו... אז הייתי בסערת רגשות, וידי הייתה קלה על המקלדת, אבל לא ייתכן שבתי
- 4 שומרת חוק, מנהלת ספרים, כורעת תחת המיסים, יבוא אדם עם כוונות זדוניות וינצל את
- 5 תמימותה..." כן ציין: "הפוסט שהעליתי באותו הערב, לא הועלה על מנת להכפיש את
- 6 שמו, הפוסט הועלה על מנת לשמור על טוהר המידות, אני כאזרח מן השורה שנפגע ע"י
- 7 מפגע, ויש פה מפגע, מחובתי להתריע... כאזרח התרעתי שבעלי עסקים אחרים לא
- 8 ימשיכו ליפול בפח שלו."
- 9 כך גם בסיכומיו טען הנתבע 1: "אני לא רציתי לשתף פעולה עם הדבר הזה, לא רציתי
- 10 שעוד מסעדה, עוד בעל עסק תמים וצעיר כמו הבת שלי, שעוד מישהו יחווה את
- 11 הסיטואציה הזאת שביתי חוותה באותו הערב, כי מלבד הגניבה והרמאות של האדם הזה,
- 12 הוא השפיל את ביתי ופגע בה... לא רשמתי את הפוסט הזה מתוך כוונה לפגוע או להשפיל
- 13 אותו באופן אישי. הרגשתי שזוהי חובתי להתריע, שבעלי עסקים אחרים לא יחוו את אותו
- 14 הדבר."
- 15 אם כן, כאמור, טען הנתבע 1 כי ביצע את הפרסומים בתום לב, ומתוך סערת רגשות בעקבות
- 16 מצבה הנפשי של ביתו באותו ערב. כך גם בוצע הפרסום, לטענתו, מתוך דאגה ליתר בעלי
- 17 העסקים בעיר.
- 18 58. לשם תחולת הגנת תום הלב, הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, צריך הנתבע 1
- 19 להוכיח שני תנאים מצטברים: כי הפרסום היה באחד האופנים המנויים בסעיף 15 כאמור,
- 20 וכי הפרסום היה בתום לב. לצד דרישת תום הלב שבסעיף 15, ניצבות החזקות שבסעיף 16
- 21 לחוק, הקובעות נסיבות שבהן חזקה על המפרסם שעשה את הפרסום בתום לב (סעיף 16(א))
- 22 לחוק, ונסיבות בהן חזקה על המפרסם שעשה את הפרסום שלא בתום לב (סעיף 16(ב))
- 23 לחוק. מסעיף 16 לחוק, ניתן ללמוד אילו נסיבות עשויות להוות אינדיקציה לקיומו או
- 24 להיעדרו של תום לב, וביניהם: מידת סבירות הפרסום, מידת אמונתו של המפרסם
- 25 באמיתות הפרסום, מידת הזהירות של המפרסם בבדקו את אמיתות הטענות שבפרסום,
- 26 וכן הכוונות שהניעו אותו.
- 27 59. אני סבורה כי הגנת תום הלב אינה עומדת לנתבע 1 בעניינינו.
- 28 60. כאמור הנתבע 1 טען, כי פרסם את הדברים מתוך מטרה להזהיר את הציבור מפני מעלליו
- 29 של התובע ולא מתוך כוונה לפגוע בתובע. אף אם אכן עמדה לנגד עיניו של הנתבע 1 התודעה
- 30 הציבורית בפרסמו את הדברים, אני סבורה כי הפרסום חרג ממידת הסבירות הנדרשת.
- 31 הדרך למגר באופן נכון ואמיתי מעשים העולים כדי עבירה פלילית, כפי שיוחסו לתובע
- 32 בפרסומים, הינה ראשית כל, הגשת תלונה במשטרה. כאמור לעיל, תלונה שכזו לא הוגשה,

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

- 1 על אף כי נכתב בפרסום הראשון וכן בתגובה לפרסום, כי הוגשה תלונה במשטרה על ידי
2 הפיצרייה.
- 3 61. הנתבע 1 טען, כי הפוסט פורסם בעמוד הפייסבוק הפרטי שלו, אשר כולל בעיקר חברי ילדות
4 בני גילו וכן בני משפחה. לא ברור אם כן, כיצד ציפה הנתבע 1 להזהיר בעלי עסקים אחרים
5 בעיר מפני התובע, אם עמוד הפייסבוק שלו אינו כולל את קהל היעד הדרוש, אלא מכרים,
6 שהפרסום כלל לא היה רלוונטי אליהם.
- 7 כמו כן, כפי שכבר פורט לעיל, נדמה כי הנתבע 1 פרסם דברים קשים על התובע, כלאחר יד,
8 בשעת עידנא דריתחא ומבלי שבדק לעומק את אמיתות ונכונות הדברים שפרסם, ומבלי
9 שנתן לתובע הזדמנות אמיתית לבדוק את הדברים ולהגיב שלא תחת איומים ובשעת לילה
10 מאוחרת. לטעמי היה על הנתבע 1 להמתין ליום שלמחרת שהדברים יתבהרו.
- 11 62. על אף כי בשעה 02:30 לערך הסתיימו התכתובות בין הצדדים, תוך אמירה ברורה של
12 התובע כי ישיב את הכסף ביום שלמחר, הושארו הפרסומים על כנם משך זמן נוסף של
13 כשעתיים לפחות, ולא הוסרו באופן מידי על ידי הנתבע 1, דבר אשר מעיד אף הוא על חוסר
14 תום ליבו של הנתבע 1.
- 15 63. כפי שכבר הוכרע לעיל, נקבע כי אין בפרסום אמת שכן לא הוכח לפניי כי התובע הינו נוכל
16 וכי ברח עם הכסף.
- 17 64. בנוסף, עולה מהעדויות שלפניי כי לא החוסר בכסף הוא שהיווה את מקור הזעם העיקרי
18 של הנתבע 1 כלפי התובע, אלא התנהגותו של התובע באותו הערב, שלגישת הנתבעים עזב
19 באמצע משמרת והשאיר את הנתבעת 2 ואת הגב' אמר עם מצוקת שליחים, בעוד היו
20 משלוחים פתוחים, דבר אשר גרם לבעיות עם הלקוחות.
- 21 כך, בתכתובת הוואטסאפ שבין הנתבע 1 לתובע, כאשר טען התובע: **"צודק עשיתי חשבון**
22 **זאת הבת שלך שטעתה מגיע לך 25 שקל תקבל מחר"** השיב הנתבע 1: **"זחחח זה לא הכסף**
23 **להראות לך שאתה מניאק שפן"** (הטעויות הינן במקור- הערה שלי הח"מ).
- 24 כמו כן, בכתב ההגנה, טען הנתבע 1: **"כאב שהשקיע את כל חייו למען ביתו...ראיתי את**
25 **בתי באותו הערב במצב נפשי רעוע, פגועה מאליהו סמירה, מתוסכלת ולא יודעת מה**
26 **לעשות עם הלקוחות שעדיין לא קיבלו את הזמנתם, לאחר כמעט שעתיים מרגע**
27 **שהזמינו... אז הייתי בסערת רגשות, וידי הייתה קלה על המקלדת..."**
- 28
- 29 וראו גם עדות הנתבע 1 בדין ההוכחות :
- 30 ש. מי שלח אותך לקחת את הכסף הזה שלכאורה חסר, מי אמר לך לפנות לאלי ?
- 31 ת. הוא בא והחזיר את הכסף בעצמו. רוב ההתכתובות היתה לא על העניין של 50 ₪. ראיתי
- 32 את בתי בסערת רגשות כמעט התעלפה בפיצה והוא ברח עם המשלוחים והיו טלפונים

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

1 ולקוחות. שם היה הענין. יודע מה הוא לא גנב ואם גנב סולח לו. הענין פה הוא למי

2 נגרם נזק. (עמ' 13 ש' 14-17 לפרוטוקול).

3 לאור הדברים האמורים, באם קצפו של הנתבע 1 על התובע, נבע בעיקר מעזיבת המשמרת
4 באמצע כאמור, לא ברור מדוע הפרסום לא נסב על התנהלות זו.

5 65. לא הובאה כל אינדיקציה לדפוס התנהגות ו/או מעשים דומים שעשה התובע כלפי הנתבעים
6 ו/או כלפי אחרים טרם הפרסום, דבר אשר מעיד אף הוא על אי סבירות הפרסומים, אשר
7 מציגים את התובע כמי שנוהג בנוכחות ובורח עם כספים.

8 66. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי לנתבע 1 לא עומדת הגנת תום הלב.

9 67. לסיכום ביניים, אני קובעת כי עוולת לשון הרע מתקיים בענייננו וכי לא עומדת למי
10 מהנתבעים אחת מההגנות הקבועות בחוק ואשר נטענו על ידם.

11

12 אחריות הנתבעת 2 בגין הפרסום

13 68. כתב התביעה הוגש הן כנגד הנתבע 1 והן כנגד פיצה גליצ'ה. התובע הציג את הנתבע 1 בכתב
14 התביעה, כמי שהינו הבעלים בפועל של הפיצרייה או לחילופין אביה של בעלת הפיצרייה,
15 אשר עובד בפיצרייה, ועל פיו יישק דבר.

16 כן ציין התובע בכתב התביעה, כי בעוד הפרסום הראשון פורסם בשמו של התובע, הרי
17 שהפרסום השני פורסם בשמה של הנתבעת 2 – הפיצרייה, ולפיכך יש לחייב את הנתבעים
18 ביחד ולחוד בגין הפרסומים הפוגעניים.

19 69. מנגד, טענו הנתבעים בכתב ההגנה המשותף שהוגש מטעמם, כי הנתבע 1 איננו הבעלים של
20 הפיצרייה, אלא עובד שכיר בלבד. לטענת הנתבע 1, בעת פרישתו מהעובדה, רכש ממיטב
21 כספו את הפיצרייה עבור בתו- הגב' אמר.

22 70. בדיון קדם משפט מיום 07.10.18, אליו התייצבה הגב' אמר בלבד, טענה הגב' אמר כי אינה
23 מבינה מדוע התביעה הוגשה כנגדה, כאשר אבא שלה- הנתבע 1, הוא זה שרשם את הפוסט
24 והוא עובד כשכיר בפיצרייה.

25 לכך השיב ב"כ התובע, כי הפוסט הופץ גם בשם הנתבע 1 וגם בשם הפיצרייה.
26 או אז השיבה התובעת, כי הפוסט יצא מהדף הפרטי של אביה ולא מהדף של הפיצרייה (ר'
27 עמ' 3 ש' 15-7 לפרוטוקול). עוד טענה, כי ברגע שראתה את הפוסט, ביקשה מאביה שיריד
28 אותו, וכך עשה (עמ' 4 ש' 8-6 לפרוטוקול).

29 71. אף בסיכומי, חזר התובע וטען כי הנתבע 1 הינו בעל הפיצרייה, במשותף עם בתו- הגב'
30 אמר, אלא ש"מטעמי רשויות" באופן פורמאלי לא רשום ככזה. לפיכך, לגישת התובע,
31 הנתבע 1 והפיצרייה חד הם.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 18-03-43488 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

- 1 כמו כן, הוסיף הנתבע וציין כי אף אם תתקבל טענת הנתבעים לפיה הנתבע 1 הינו רק עובד
2 זוטרי, הרי שחלה על הפיצרייה אחריות שילוחית למעשיו מכוח הוראות סעיף 13 לפקודת
3 הנזיקין.
- 4 72. בסיכומים מטעם הנתבעת 2 נטען, כי טענות התובע כאילו הנתבע 1 אינו עובד זוטרי, אלא
5 הינו במעמד מיוחד, אינן מתיישבות עם המציאות. העובדה כי הנתבע 1 הינו אביה של הגב'
6 אמר- בעלת העסק הרשומה, וכן העובדה כי מידי פעם נשלח להביא סחורה מספקים, וקיבל
7 את שכרו מתוך הקופה, אין בהן כדי להעיד כי הנתבע 1 הינו בעל הפיצרייה. כמו כן נטען
8 כי הפוסט פורסם ע"י הנתבע 1 בלבד, שלא על דעת הנתבעת 2, בעמוד הפייסבוק האישי של
9 הנתבע 1 ולאחר שעות הפעילות של הפיצרייה. העובדה כי עובד אחד החליט על דעת עצמו
10 להעלות פוסט לגבי עובד אחר אינה מקימה אחריות שילוחית על פי פקודת הנזיקין. כמו כן
11 נטען, כי טענת האחריות השילוחית לא הועלתה על ידי התובע בכתב התביעה.
- 12 כך גם לא היה במעשיו של הנתבע 1 כדי לסייע לפיצרייה, אלא ההיפך הוא הנכון. אם הדבר
13 תלוי היה בנתבעת, הפרסום כלל לא היה בא לעולם, וברגע שהגב' אמר הבחינה בפוסט,
14 ביקשה מאביה להסירו. אם כן הנתבעת 2 אינה אחראית למעשיו של הנתבע 1.
- 15 73. הנתבע 1 טען בסיכומיו, כי הפוסט פורסם על ידו בדף הפייסבוק הפרטי שלו ולאחר שעות
16 הפעילות של הפיצרייה. כן ציין כי כאשר הגב' אמר נחשפה לפוסט, הסירה אותו מיד ונזפה
17 בנתבע 1. כן טען הנתבע 1, כי התובע עבד כשבועיים בלבד בפיצרייה, ולפיכך לא ברור הכיצד
18 החליט בזמן כה קצר, שהנתבע 1 "נחזה" להיות שכיר. הנתבע 1 היה מביא סחורה מספקים
19 שכן לגב' אמר לא היה רישיון נהיגה באותו מועד, וכך גם עובדים אחרים היו מסייעים
20 בהבאת הסחורה.
- 21 74. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר שלפניי, אני קובעת כי התובע לא הרים את הנטל
22 להוכיח כי הנתבע 1 הינו הבעלים בפועל של הפיצרייה.
23 לא הובאו אסמכתאות המוכיחות את בעלותו של הנתבע 1 בפיצרייה.
- 24 לכתב ההגנה צירפו הנתבעים אישור רישיון עסק ולפיו בעלת העסק הרשומה היא הגב' אמר
25 בלבד. כמו כן, בדיון ההוכחות הגיש הנתבע 1 תלושי שכר שלו, כעדות לטענה כי הינו שכיר.
26 אין בעובדה כי הנתבע 1 עבד מול ספקים, וכן בעובדה כי מידי פעם ערך התחשבות עם
27 התובע בקשר עם הפיקדון היומי, ו/או בעובדה כי לא קיבל משכורת בדרך המקובלת, אלא
28 לקח מידי פעם כספים המגיעים לו מהקופה, כדי להוביל בהכרח למסקנה כי הינו הבעלים
29 של הפיצרייה.
- 30 כך גם, דברי הנתבע 1 ולפיהן: **"אני באתי במטרה לפשרה של 4,000 ₪ ובתשלומים מעבר**
31 **לזה לא אני ולא הפיצה לא יכולים מעבר"** (עמ' 10 ש' 28-29 לפרוטוקול דיון מיום
32 26.06.19), וכן: **"גם אם אצטרך לסגור את הפיצה אני אגיע לבג"צ"** (עמ' 12 ש' 5
33 לפרוטוקול), אינן מעידות בהכרח כי הנתבע 1 הינו בעל הפיצרייה. בל נשכח כי הנתבע 1

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הינו אביה של הגב' אמר, והגיוני כי מעורב- כאביה של בעלת הפיצרייה- בכל הנוגע למצבה
2 הכלכלי של הפיצרייה, וכן יסייע לבית בכל הדרוש, ואז ייעץ לה, וכן ירגיש מחויבות גדולה
3 יותר לפיצרייה.
- 4 וראו עדותו של הנתבע 1 בדיון ההוכחות, כאשר נשאל על ידי ב"כ התובע בעניין זה:
5 ש. אמרת שהצעת הצעה ואין לך יכולת לשלם מעבר וגם לא לפיצה, מהיכן אתה יודע
6 מה היכולות שלהם?
- 7 ת. אני רואה את הבת שלי, אני יודע מה היכולות הכלכליות של הבת שלי, ואני יכול גם
8 להגיד לך מה היכולות של כל הילדים שלי. (עמ' 12 ש' 19-22 לפרוטוקול).
- 9 כך גם לא מצאתי דופי בטענת הנתבע 1, לפיה הפיצרייה נרכשה ממיטב כספו עבור ביתו-
10 הגב' אמר.
- 11 75. אשר על כן, אני דוחה את טענת התובע כאילו הנתבע 1 הינו בעלים של הפיצרייה, וזאת
12 מחוסר ראיה מספקת. ולפיכך גם אני דוחה את טענת התובע ולפיה, הנתבע 1 והפיצרייה
13 חד הם.
- 14 76. מצאתי אף לדחות את טענת התובע ולפיה הנתבעת 2- הפיצרייה, חייבת במעשיו של הנתבע
15 1- כמי שהינו עובד שלה, על פי סעיף 13 לפקודת הנזיקין.
- 16 77. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, מחיל על העוולה האזרחית של פרסום לשון הרע, גם את
17 הוראות פקודת הנזיקין הדנות באחריות שילוחית, לרבות את הוראת סעיף 13 לפקודת
18 הנזיקין. לפיכך מעביד יכול להיות חב ביחד ולחוד, עם המפרסם-עובדו, ובתנאי, כמובן,
19 שמתמלאים תנאי סעיף 13 לפקודת הנזיקין.
- 20 סעיף 13 לפקודה קובע, כי מעביד יהא חב על מעשיו של עובדו, אם הרשה או אשרר את
21 המעשה, או אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו, וראו לשון הסעיף:
22
23 "13. (א) לעניין פקודה זו יהא מעביד חב על מעשה שעשה עובד שלו –
24 (1) אם הרשה או אישר את המעשה;
25 (2) אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו;
26 אולם –
27 (א) מעביד לא יהא חב על מעשה שעשה מי שאיננו מעובדיו אלא אחד מעובדיו העביר לו
28 תפקידו בלא הרשאתו המפורשת או המשתמעת של המעביד;
29 (ב) מי שהיה אנוס על פי דין להשתמש בשירותו של אדם שאין בחירתו מסורה לו, לא
30 יהיה חב על מעשה שעשה האדם תוך כדי עבודתו זו.
31 (ב) רואים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם עשהו כעובד וכשהוא מבצע
32 את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

ביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה העובד
למטרות של עצמו ולא לענין המעביד.
(ג) לענין סעיף זה, מעשה – לרבות מחדל."
78. אם כן, השאלה הראשונה שיש לשאול היא, האם הנתבעת 2 באמצעות הגב' אמר הרשתה
או אישרה את הפרסומים בפייסבוק.
לא שוכנעתי כי כך היו הדברים.
בדיון מיום 07.10.18 העידה הגב' אמר כי: "ההודעה מהפייסבוק ירדה ממש כמה שניות
לאחר הפרסום לאחר שביקשתי מאבא שלי להוריד את הפרסום כי גם אני ספגתי מכך
שיימינג, באותו רגע שראיתי את הפוסט ביקשתי מאבא שלי להוריד את הפוסט והוא
עשה זאת."
אם כן, לדבריה של הגב' אמר, היא נחשפה לפוסט דרך הפייסבוק ומיד ביקשה מהנתבע 1
להורידו. מדבריה ניתן להסיק כי אין המדובר בפרסום במשותף, ביוזעין, או באישור שניתן
לפרסום מראש על ידה.
וראו גם עדותה של הגב' אמר בדיון ההוכחות מיום 26.06.19 :
"לשאלת ביהמ"ש מה אמרתי לאבא שלי בסערת רגשות אמרתי לו שהשליח עזב את
המשמרת וגם חסר סכום של כסף. כל מה שהוא רשם בפייסבוק זה ענין שלו. אני לא
אמרתי לו לעשות שיימינג. זה בעיה שלו. הייתי בקשר טוב עם השליח והוא סיפר לי
דברים אישיים." (עמ' 14 ש' 36, עמ' 15 ש' 1-2 לפרוטוקול).
79. ניתן להסיק כי הגב' אמר לא הייתה מעורבת בפרסום, גם מתוך התכתובות באותו לילה
בין התובע לבין הגב' אמר, כעולה מנספח ת/1 לכתב התביעה.
כך כאשר ביקש התובע מהגב' אמר שתרגיע את אבא שלה ולא תעצבן אותו, השיבה הגב'
אמר: "לא מדברת אתו בכלל הוא במשלוחים" (שעה 00:27). וכאשר ביקש התובע מהגב'
אמר שתגיד לאבא שלה שישע מהבית שלו, הגיבה הגב' אמר בתדהמה: "מה הוא אצלך ???
אל תצא אליו...תענה נו" וכן: "שלחתי לשם את אחי בבקשה אל תריבו" (שעה 00:33-00:35)
00:35), וכן: "רק שאבא שלי לא יריב איתך וזהו זה הכי חשוב" (שעה 00:38).
כך גם כאשר נשאלה הגב' אמר בדיון ההוכחות, האם ידעה על התכתובות בין אביה לבין
התובע, השיבה: "לא. לא היינו יחד באותו רגע." (עמ' 15 ש' 11 לפרוטוקול). ובנוסף:
ש. אני אומר לך שבשלב מסוים הבנת שיש הבנה מצדו של אלי שבעקבות טעות שלך
חסר כסף ומצד שני האבא שלך מתנהל אתו באיומים והוא מבקש שתרגיע את אבא,
ובאיזה שלב את מתקשרת לאבא ואומרת לו שזו טעות שלך והוא יסדיר את הענין?
ת. אנחנו בקושי דיברו על הענין הזה. כשאלי שלח לי הודעה שהוא אצלו בבית לא ידעתי
הייתי בפיצה. התקשרתי אליו ואמרתי לו שלא יתעסק אתו. אני משערת אני לא
זוכרת בדיוק מה היה. (עמ' 15 ש' 28-24 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

- 1 כן העידה בדיון ההוכחות כי ברגע שנחשפה לפוסט בפייסבוק, פעלה להסרתו :
2 ש. מה עשית כבעלים של הפיצה כדי למנוע או להעיף את הדבר הזה או להתכחש לזה?
3 ת. אני הסרתי את הפוסטים. לשאלת ביהמ"ש שעה בערך אחרי שהיו באוויר כי לא
4 ראיתי באותה שעה. אולי שעתיים שלוש. ברגע שנחשפתי לזה עשיתי את כל
5 המאמצים להוריד את זה.
6 ש. היות שהמפרסם היה עובד של הפיצה, אלו פעולות נקטת נגד העובד שהשתמש בשם
7 הפיצה ועשה פעולות לא חוקיות?
8 ת. שנכון שאנו אב ובת. אך בפיצה אנו מעסיק ועובד. דיברתי איתו א.ב.ג. אמרתי לו שזה
9 לא תקין ושזה לא יקרה שוב אמרתי לו שרק אני אחראית על העובדים. גם לשאר
10 העובדים אמרתי אותו דבר. (עמ' 16 ש' 14-6 לפרוטוקול).
11 80. נדמה כי אף התובע עצמו לא התרשם מכך כי הגב' אמר הסכימה או אישרה את המעשה.
12 וראו דבריו של התובע בעניין זה, כאשר נשאל התובע בדיון ההוכחות מיום 26.06.19 מדוע
13 תובע את הפיצרייה, יחד עם הנתבע 1 :
14 ש. למה אתה תובע את הפיצה?
15 ת. אני לא יודע אם קשור לפיצה או לא, הוא אבא שלה ועובד שם, הוא העלה עלי את
16 הפוסט. אין לי תשובה ברורה למה את הפיצה. (עמ' 9 ש' 23-21 לפרוטוקול).
17 81. בסיכומים מטעם התובע נטען, כי דבריה של הגב' בדיון מיום 07.10.18 ולפיהם : "אם לא
18 היו ההתכתבויות התובע לא היה מחזיר את הכסף. לכן פנינו לפייסבוק", מלמדים כי
19 הנתבע 1 פעל במשותף עם הגב' אמר. ואולם, לא התרשמתי כי יש אך בדברים אלו כדי
20 להעיד על מעורבותה של הגב' אמר בפרסום בפייסבוק. דברים אלו נאמרו על ידי הגב' אמר
21 כאשר הגיע לדיון קדם משפט ללא ייצוג, וללא אביה- הנתבע 1, ולפיכך גם ציינה כי מדוברת
22 בשמו. נדמה כי הגב' אמר ניסתה להסביר בדיעבד את המניע למעשה הפרסום של אביה.
23 82. לאור האמור לעיל, לא שוכנעתי כי הגב' אמר ידעה ו/או הסכימה ו/או אישרה את
24 הפרסומים, אלא עולה כי ידעה רק בדיעבד על הפרסומים, וכשהדבר נודע לה, פעלה
25 להסרתם. עוד עולה, כי הגב' אמר ניסתה אף להרגיע את הרוחות בין התובע לבין הנתבע
26 1 באותו הלילה, וכל מבוקשה היה שהשניים לא יריבו. התרשמתי כי הגב' אמר הייתה
27 מעוניינת לפתור את המחלוקת עם התובע בעצמה, באמצעות ההתכתבויות עימו, וללא
28 מעורבותו של אביה.
29 83. כאמור לעיל, מנספח ת/2 לכתב התביעה, עולה כי הפרסום בוצע בשעה 1:36 לערך. אין
30 חולק כי בשעה זו כבר סיימה הפיצרייה את פעילותה. אם כן, הפרסומים נשוא התביעה
31 בוצעו על ידי הנתבע 1 לאחר שעות הפעילות של הפיצרייה.
32 כמו כן, לא מצאתי כי הנתבע 1 פרסם את הדברים "כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים
33 הרגילים של עבודתו והכרוכים בה". נדמה כי הפרסום בוצע על ידי הנתבע 1 בכובעו כאביה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

של הגב' אמר, וכאשר ראה כי הייתה בסערת רגשות מהתנהלותו של התובע. כמו כן, עולה
כי תפקידיו של הנתבע 1 בפיצרייה הינם: ביצוע משלוחים, לקיחת הזמנות מספקים, וכן
סיוע בהכנת הממכרים בפיצרייה (ר' עדות התובע בעמ' 7 ש' 27-28 לפרוטוקול דיון מיום
26.06.19, וכן עדות הנתבע 1 עמ' 13 ש' 1-2). **אם כן, לא מצאתי כי הפרסומים בפייסבוק
בוצעו כחלק מתפקידיו הרגילים של הנתבע 1 כאשר הוא מבצע את עבודתו.** (השוו עם ת"א
64546-01-15 **שמעון ביסמוט נ' רותם נידם** (פורסם במאגרים משפטיים), וכן, ע"א
8027/14 **שורוש נ' שליאן** (פורסם במאגרים משפטיים)).
84. לסיכום, לא שוכנעתי כי מעשי הפרסום בפייסבוק אושררו על ידי הגב' אמר. כמו כן, מעשים
אלו חרגו ממסגרת תפקידיו הרגילים של הנתבע 1 בפיצרייה, ולא היו נחוצים לצורך
עבודתו. נדמה כי מעשיו של הנתבע 1 בוצעו ממניעים אישיים, משפחתיים יותר, מתוך
קרבנותו ודאגתו לביתו-הגב' אמר- בעלת הפיצרייה, ולא ממניעים של מילוי תפקידו כעובד
שכיר בפיצרייה.
**אם כן, אני קובעת כי אין להטיל אחריות על הנתבעת 2. הנתבע 1 חב לבדו כלפי התובע
בגין עוולת לשון הרע שביצע.**

הסעד בגין עוולת לשון הרע

85. בכתב התביעה, טען התובע כי פורסמו נגדו 3 פרסומים מכפישים שונים: הפרסום הראשון,
הפרסום השני וכן "שיתוף" של הפרסום השני, כפי שפורט לעיל. כן טען כי לאור העובדה
כי כוונתם של הנתבעים בפרסום הייתה להסב לתובע נזקים, זכאי לפיצוי כפל על סך
100,000 ש"ח ללא הוכחת נזק בגין כל פרסום. ואולם, טען התובע כי לאור העובדה כי
הפוסט השני "שוכפל" באמצעות השיתוף ולפנים משורת הדין, יראה בכך כהפרה אחת
ויעמיד התביעה על סך 200,000 ש"ח בלבד. כן עתר התובע להוצאות משפט ולשכר טרחת
עו"ד.

86. הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי במקרה ולא הוכח נזק, ר' ע"א
6903/12 **Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור** (פורסם במאגרי
משפטיים), אשר מנה את הפרמטרים הבאים: **"בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית
המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו;
בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום;
ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע
– לפני ואחרי הפרסום"**

87. ראשית, נשאלת השאלה האם אכן מדובר בשני פרסומים שונים, המזכים בפיצוי בגין כל
אחד מהם, כטענת התובע. כפי שהובא לעיל, על פי סעיף 7א(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא
הוכחת נזק, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת.
מצאתי כי אכן מדובר בשני פרסומים נפרדים, אך תוכנם דומה ובעל אותה המשמעות. שני
הפרסומים פונים לבעלי העסקים בתחום המשלוחים, ובהם אזהרה שלא לעבוד עם התובע.
בשני הפרסומים נכתב כי התובע "בורח עם הכסף" ואילו בפרסום השני הוסף גם כי התובע

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני :

- 1 הינו "נוכל". אם כן, אני סבורה כי אין לראות בשני הפרסומים כאותה לשון הרע, אך עם
2 זאת יש לקחת בחשבון כי המדובר בייחוס מעשים דומים לתובע, ובפרסומים שהועלו
3 לאוויר באותו הזמן ו/או בסמוך, וכן נדמה כי גם הורדו באותו הזמן. כמו כן, לא נטען על
4 ידי מי מהצדדים, כי הפרסומים בוצעו במקומות שונים בפייסבוק, לקהלים שונים.
5 בעניין זה ראו ע"א 7426/14 פלונית נ' עורך דין דניאל (פורסם במאגרים משפטיים), שם
6 נפסק כי ניתן לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בגין כל פרסום בנפרד, יחד עם זאת נקבע
7 בפסיקה כי אי פירושו של דבר שלעולם יחויב נתבע בגין כל פרסום בנפרד, כאשר חזר
8 בפרסומים על אותם הדברים, ויש להפעיל את מבחן השכל הישר בכל מקרה ומקרה.
9 88. אשר על כן, ולצורך הדיון בפיצוי, אפסוק פיצוי כולל וראוי בגין שני הפרסומים גם יחד.
10 89. כעת נשאלת השאלה, האם לשון הרע בוצעה על ידי הנתבע 1 בכוונה לפגוע בתובע, שאז,
11 כטענת התובע, זכאי הוא לכפל פיצוי.
12 לא הוכח לפניי במידה מספקת כי הפרסומים בוצעו מתוך כוונה מובהקת לפגוע בתובע
13 ולגרום לו לנזקים. אמנם קבעתי, כי לא עומדת לנתבע 1 הגנת אמת הפרסום, והגנת תום
14 הלב, שכן נמצא כי הדברים שפורסמו אינם נכונים ו/או מדויקים, וכן כי לא בוצעה בדיקה
15 אמיתית ומספקת ע"י הנתבע 1 טרם פרסומם. כן נקבע כי הפרסומים חורגים מתחום
16 הסביר. ואולם, אין בהכרעות הנ"ל כדי להביא לכדי מסקנה בהכרח כי הנתבע 1 פעל מתוך
17 כוונה מובהקת לפגוע בתובע.
18 90. לשון הרע המייחסת לאדם מעשים העולים כדי עבירה פלילית, הינה בין החמורות. אין
19 חולק כי פרסומים מעין אלו פוגעים בשם הטוב פגיעה חמורה ואף עלולים לגרום לפגיעה
20 במשלח היד. ואולם, בנסיבות המקרה דנן, לא מצאתי כי לפסוק את הסכום המקסימאלי
21 בגין הפרסומים.
22 91. בין יתר השיקולים, יש לקחת בחשבון, כי הפרסום בוצע בדף הפייסבוק הפרטי של הנתבע
23 1, בשעת לילה מאוחרת, והורד כעבור מספר שעות. ברי כי התפוצה ברשת הפייסבוק הינה
24 גדולה, אך סביר להניח כי בשעות הלילה המאוחרות מימד הפרסום היה קטן בהרבה.
25 92. כמו כן, מצאתי לנכון להתחשב בעובדה כי בשעה בה עלו הפרסומים לאוויר, בנסיבות אשר
26 הובילו לפרסום בפייסבוק על ידי הנתבע 1. לפרסום הפוסטים קדם ויכוח שפרץ בין התובע
27 לבין הגב' אמר, ואשר בעקבותיו התובע לא היה מוכן לקחת עוד משלוחים, כעולה
28 מהתכתובות בין התובע לבין גב' אמר. בעקבות זאת טענו הנתבעים כי הפיצות לא הגיעו
29 ללקוחות בזמן ונגרם לשמה של הפיצרייה נזק רב. הנתבע 1 אשר העיד כי ראה את ביתו
30 בסערת רגשות, החליט לפעול כשפעל והחל בהתכתבויות עם התובע.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

נדמה כי הפרסומים בוצעו בשעת עידנא דריתחא, וללא תכנון מראש של המעשה. על אף כי
אין בנסיבות הנ"ל כדי לפטור את הנתבע 1 מאחריות בגין לשון הרע, הרי שיש בהן כדי
להפחית מחומרת המעשה.
93. לאור כל האמור לעיל מצאתי לפסוק לתובע, בגין לשון הרע, פיצוי כולל בסך 10,000 ש"ח.

סוף דבר

94. אני דוחה את התביעה נגד הנתבעת 2 ללא צו להוצאות.
לא מצאתי לנכון לפסוק הוצאות לטובת הנתבעת 2. הגשת התביעה נגד הנתבעת 2 והטענה
כי הנתבע 1 הינו בפועל אחד הבעלים של הפיצרייה, לא הייתה משוללת יסוד. הטענה אכן
לא הוכחה כפי שקבעתי לעיל, אולם הייתה בהחלט הצדקה להגשת התביעה גם נגד הנתבעת
2.
95. אני מקבלת את התביעה נגד הנתבע 1. הנתבע 1 יפצה את התובע בגין לשון הרע בסך של
10,000 ₪.
96. הנתבע 1 יישא בהוצאות משפט של התובע בסך 5,035 ₪ בגין אגרות בית משפט.
כמו כן, יישא הנתבע 1 בשכר טרחת ב"כ התובע בסך 7,020 ₪ (6,000 ₪ בתוספת מע"מ
כדין). סכום הפיצוי הינו 10,000 אולם על מנת לקבלו היה על באי כוח התובע לנסח כתב
תביעה, להתייבב לקדם משפט, לנהל דיון הוכחות ולהגיש סיכומים, ועל כן מגיע שכר
טרחה בשיעור ראוי.
97. סה"כ לפיכך על הנתבע 1 לשלם לתובע סך של 22,055 ₪.
98. הנתבע 1 ישלם לתובע את הסכומים הנ"ל בתוך 30 יום מיום קבלת פסק דין זה לידי.
99. הודע לצדדים הזכות להגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מיום
קבלת פסק הדין לידיהם.
100. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים (לנתבע 1 יש לשלוח בדואר רשום עם אישור
מסירה כיון שאינו מיוצג).
ניתן היום, ו' כסלו תש"פ, 04 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 43488-03-18 סמירה נ' אמר ואח'

תיק חיצוני:

רחלי טיקטין עדולם, שופטת

1
2
3
4